

Ita non latet Virtus,
Ac facilius ab Igne removeris splendorem,
quam à Virtute publicum gloriæ testimonium.
Imo ne latibulis quidem delectatur
quæ illustrandis hominum cœtibus est destinata.
Obscuras animas capit solitudo,
neq; dulce est sibi vivere,
nisi cum aliis vivere aut nolumus aut non possumus.
Cur quietem optet, cui Labor pabulum est?
Cur in negotiis langveat, cui publicum commodum medicina est?
Cur majora sibi imponi non patiatur,
Qui ad maxima se natum deprehendit?
Tum sanè subsistere cupient illustria capita,
Cum viderint a motu abstinere stellas.
Nempe quod in Firmamento Stellæ,
id in Rep. Proceres,
qui Solis h. e. Principis radio conspicui
primam, secundam, vel tertiam referunt magnitudinem.
Quid? tum sine fructu crescent ingenia meliora,
cum in Anni circulo non apparebit autumnus:
quippe tot in horto Reip. spectantur arbores,
quot furculos Serenissima dextra plantatos
in altum videmus excrefcere.
Et ô felicem Lusatiam!
O felicissimum Viciniæ nostræ districtum!
cui fidus Autumnale fœcundissimam Plantam ostendit.
Imo cui LOEBENIUS
antea fideris illustri omine notus,
nunc ita acceptus fuit CAPITANEUS,
ut splendorem simul & fructum,
tanquam certissima Virtutis documenta suis indulgeret.
Poterat is deprecari molem.
Qui fortunæ jam debebat incrementa privata:
Imo qui invigilare non poterat publicis,
nisi circumspēctum suum oculum subtraheret fortunis domesticis.
Interim faustam credidit jacturam,
quæ avertendis multorum jacturis susciperetur.

PRIN-